

[Alfred Hansen]

gelse af klassekvotienten fra 24 til 28, er det i grunden forbløffende, hvor få vanskeligheder der har vist sig. Men den øgede tilgang, som næppe vil blive mindre, når og hvis kravet om folkeskolens afgangsprøve i latin falder bort, burde få os politikere til at spørge os selv om, hvilket mål gymnasiet bør have i fremtiden. Skal det stadig være studieforberedende, eller skal det f. eks. være opbevaringssted for de unge, som EFG ikke har plads til? Ønsker vi stadig at bevare et højt teoretisk niveau såvel i naturvidenskabelige som i humanistiske fag, eller mener man, at befolkningen er bedre tjent uden?

Ikke alle har taget stilling til disse væsentlige spørgsmål, men ét parti har gjort det, socialdemokratiet, der nu siden august 1978 er blevet dygtigt sekunderet af venstre i udførelsen af sin sabotage af gymnasiet. Uden om folketinget sammensatte daværende undervisningsminister, fru Ritt Bjerregaard i 1975 det centrale uddannelsesråd med det formål at ændre uddannelsessystemet. I dette råd, som ikke er parlamentarisk sammensat, har en række embedsmænd måttet anvende tid og arbejdskraft på at beskrive en målsætning for en socialdemokratisk uddannelsespolitik, medens det øvrige folk kunne se på og betale omkostningerne ved en planlægning, som der næppe er politisk dækning for, medmindre venstre, kristeligt folkeparti og det radikale venstre helt har opgivet at føre en selvstændig skolepolitik.

U 90 foreslår på side 172 en fri adgang til gymnasiet. Citat:

»Videre må det gennem lovændringer sikres, at krav om bestemte prøver, fag eller kurser ved overgang fra folkeskolen til fortsat uddannelse efterhånden afvikles.«

Dette er rene ord for pengene. Knap var tryksværten tør i U 90, før skoleforligspartierne hjalp til med at realisere første del af dette program ved at foreslå latin ud af 9. klasse. Formodentlig vidste man ved indgåelsen af dette nye forlig, at der her var tale om første trin på den vej, som U 90 har stukket ud.

På den baggrund må det undre, hvis enkelte af skoleforligspartierne her i ellefte time begynder at bekymre sig om gymnasiets faglige niveau, da man vel næppe i disse partier har forestillet sig, at gymnasiets niveau skulle være uafhængigt af de forudsætninger, af de arbejdsvaner og forventninger, som

eleverne medbringer fra folkeskolen til gymnasiet.

Det er ikke gymnasiets teoretiske skoling, som U 90 beskæftiger sig med. Tværtimod kan man på side 164 læse, citat:

»Forskellige forsøg med samarbejde mellem erhvervsuddannelserne og HF og gymnasiet er sat i gang på lokalt initiativ.«

Imidlertid må det have skortet på det lokale initiativ, for der fortsættes allerede på side 171 i U 90, citat:

»Vi foreslår, at der iværksættes forsøgsundervisning og igangsættes udviklingsarbejder med sådanne fornyelser i gymnasiet. Konkrete forslag til sådanne forsøg har været diskuteret nogle år, bl. a. Langkjær-projektet. Det er nødvendigt at komme videre fra debatstadiet til praktiske forsøg flere steder i landet, herunder også forsøg med lokalt samarbejde mellem gymnasie- og erhvervsskoler som f. eks. i Nakskov.«

Her var ministerens embedsmænd dog lidt hurtigere end U 90, thi allerede den 20. december 1977 udsendtes til landets rektorer et brev underskrevet af undervisningsdirektør Rikard Frederiksen og undervisningsinspektør Poul Paludan. I dette peges der bl. a. under punkt A på følgende ønskelige forsøg, citat:

»Undervisning i praktiske fag på professionelt niveau, ikke med henblik på nogen specifik erhvervskompetence, men for at eleverne kan blive stillet over for typer af arbejdsopgaver, som er forskellige fra dem; de normalt møder i gymnasieundervisningen, men ellers helt normale for undervisningen inden for det 10.-12. uddannelsesår. Eleverne kunne f. eks. deltage i en enkelt del af den praktiske undervisning, der gives i basisåret på en af EFG-uddannelserne.«

Da hverken dette brev eller U 90 gav et tilstrækkelig hurtigt resultat, skiftede man taktik. I stedet for at »pege på« anvender samme Rikard Frederiksen i en tale til gymnasiets lærere, en tale, som er gengivet i Gymnasieskolen, nr. 21, 1978, et ordvalg, der forståeligt nok af mange er blevet opfattet som en trussel til at lave forsøg uanset forsøgenes manglende relation til gymnasiets målsætning. Han siger bl. a., citat:

»Hvis ikke der åbnes op f. eks. for en udvidelse af begrebet »de almene fag«, risikerer gymnasielærerne at blive de sidste, der får indflydelse i diskussionen om de reformer i